

Het Boek Daniël - Nummer Drieënveertig

Onthulling van de symboliek van de gruwel der verwoesting in de bijbelse profetie

Jeff Pippenger
2024-01-07

Paulus' identificatie van het heidense Rome als de macht die het pausdom ervan weerhield in het jaar 538 aan de macht te komen, werd het getuigenis waardoor William Miller inzag dat „het dagelijks” in het boek Daniël het heidendom voorstelt. Het denkkader van William Miller was gebaseerd op de twee verwoestende machten van het heidendom, gevolgd door het pausdom. Millers belangrijkste ontdekking ter ondersteuning van dat denkkader was het getuigenis van Paulus in 2 Thessalonicenzen, hoofdstuk twee, waar Paulus aangeeft dat de tegenhouding van het pausdom, teweeggebracht door het heidense Rome, zou worden weggenomen, opdat de „mens der zonde” in de tempel van God zou worden geplaatst en van zichzelf zou tonen dat hij God is.

In het boek Daniël wordt het symbool van „het dagelijkse”, dat het heidendom voorstelt, altijd gevolgd door een symbool van het pausdom, hetzij voorgesteld als de overtreding der verwoesting, hetzij als de gruwel der verwoesting. Toch verwees Christus in Zijn waarschuwing aan de christenen betreffende het beleg en de verwoesting van Jeruzalem, die plaatsvonden gedurende de drieënhalf jaar van 66 tot 70 na Chr., naar „de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet” als het teken voor de christenen die in Jeruzalem waren om onmiddellijk te vluchten. De geschiedenis wijst uit dat dit teken niet het symbool van pauselijk Rome was, maar van heidens Rome. Het teken moest door de gelovigen worden herkend, wilden zij het beleg en de verwoesting ontgaan. Is „de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet,” een symbool van heidens Rome, of van pauselijk Rome?

Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, zult zien staan in de heilige plaats (wie het leest, die merke daarop), laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen. Wie op het dak is, late niet afkomen om iets uit zijn huis te halen; en wie op het veld is, kere niet terug om zijn kleren te halen. Maar wee de zwangeren en de zogenden in die dagen! Bidt dan dat uw vlucht niet in de winter valle en ook niet op een sabbat. Want dan zal er een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe, en ook geenszins ooit zijn zal. En indien die dagen niet verkort werden, zou geen vlees behouden worden; maar ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen verkort worden. Mattheüs 24:15–22.

Zuster White geeft commentaar op de wijze waarop deze waarschuwing werd vervuld in de geschiedenis van de verwoesting van Jeruzalem van 66 tot en met 70 na Chr., en zij duidt de vlag, of de standaard van het Romeinse leger, aan als het teken voor de christenen die zich nog in Jeruzalem bevonden om te vluchten. Was dan de „gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet”, het heidense Rome, of was het het pauselijke Rome, waarop Miller zijn denkkader baseerde?

William Miller werd ertoe geleid beide verschijningsvormen van Rome te begrijpen (het heidense, gevolgd door het pauselijke), maar hij werd door de geschiedenis waarin hij leefde gedwongen beide koninkrijken als één koninkrijk te behandelen. En vanzelfsprekend zijn zij één koninkrijk, maar zij vertegenwoordigen ook twee opeenvolgende koninkrijken. Door de profetische geschiedenis van 1798 gedwongen, moest Miller Rome in de eerste plaats als één koninkrijk behandelen. In 1798 geloofde Miller dat de wederkomst van Christus nog ongeveer vijfentwintig jaar in de toekomst lag. Hij wist zeer goed dat het pauselijke Rome in 1798 een dodelijke wond had ontvangen. Voor Miller waren er geen andere aardse koninkrijken die het pauselijke Rome zouden opvolgen, want Christus stond op het punt terug te keren.

In de geschiedenis waarin Miller zich bevond, begreep hij dat het beeld van Daniël, hoofdstuk twee, vier aardse koninkrijken voorstelde, want dat was wat Daniël betuigde.

En het vierde koninkrijk zal sterk zijn als ijzer; want zoals ijzer alles verplettert en onderwerpt, zo zal het, gelijk ijzer dat al deze dingen stukbreekt, verbreken en verbrijzelen. En hetgeen gij gezien hebt van de voeten en tenen, deels van pottenbakkersleem en deels van ijzer: het koninkrijk zal verdeeld zijn; maar er zal in het iets van de sterkte van het ijzer zijn, omdat gij het ijzer met modderig leem vermengd hebt gezien. Daniël 2:40, 41.

Miller begreep dat er slechts vier koninkrijken waren, en het vierde en laatste koninkrijk was Rome, waarvan hij uit de geschiedenis wist dat het heidens Rome was, gevolgd door pauselijk Rome. Het vierde koninkrijk was voor Miller, in overeenstemming met het woord van Daniël, „verdeeld”, maar voor Miller vertegenwoordigde die verdeling slechts een onderscheid tussen de letterlijke en geestelijke aspecten van het koninkrijk van Rome. Hij had gelijk, maar zijn begrip was beperkt.

Miller zag niet in dat de verdeling van het heidense en het pauselijke Rome, gegrond was op de scheiding die Paulus werd verwekt te identificeren. Paulus (en Johannes de Doper) identificeerde dat in de tijdsperiode van het kruis het letterlijke moest overgaan in het geestelijke. Zonder dat inzicht was Miller genoodzaakt te aanvaarden dat Rome in wezen één koninkrijk was dat twee fasen had. En uiteraard had hij gelijk (maar in beperkte zin). Hij kon niet zien dat geestelijk Rome werd voorgesteld door het letterlijke Babylon, want geestelijk Rome (het pausdom) is ook geestelijk Babylon.

Het letterlijke Babylon, als het eerste van de vier koninkrijken in Daniël twee, zou een type zijn van het vierde koninkrijk, want het eerste is altijd een type van het laatste. Heidens Rome was getypeerd door Babylon, maar zowel heidens Rome als Babylon waren typen van geestelijk Rome (het pausdom). Het pausdom was daarom het vijfde koninkrijk, en het werd vertegenwoordigd door Babylon. Dit is een fundamentele reden waarom Zuster White de gevangenschap van het letterlijke Israël in Babylon gedurende zeventig jaar vergelijkt met de gevangenschap van het geestelijke Israël in het geestelijke Babylon gedurende twaalfhonderdzestig jaar.

„Gods kerk op aarde verkeerde gedurende deze lange periode van meedogenloze vervolging evenzeer in gevangenschap als de kinderen van Israël, die tijdens de ballingschap in Babylon gevangen werden gehouden.” Prophets and Kings, 714.

Miller had daarom geen moeite om profetische vervullingen die meer specifiek op het heidense Rome wezen, uitwisselbaar te gebruiken met het pauselijke Rome. Wij zullen hiervan voorbeelden geven naarmate wij verdergaan, maar als wij begrijpen dat Miller het heidense en het pauselijke Rome als één koninkrijk beschouwde, kunnen wij begrijpen waarom Miller er geen moeite mee had dat Jezus verwees naar de „gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet,” als een vervulling van het heidense Rome, terwijl hij de uitdrukking „gruwel der verwoesting” in het boek Daniël toch bleef verstaan als een symbool van het pauselijke Rome. Miller kon de drie verwoestende machten niet onderscheiden, en om die reden was zijn profetisch kader beperkt, hoewel juist.

Maar hoe moeten wij de discrepantie begrijpen van de historische vervulling in 66 na Chr., toen het heidense Rome zijn standaarden in de heilige voorhoven van de tempel plaatste ter vervulling van Christus' voorspelling? Is „de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet,” een symbool van heidens of pauselijk Rome? Het antwoord op dat dilemma is tamelijk eenvoudig wanneer men drie verwoestende machten onderkent in plaats van twee. Wij dienen te beginnen met Zuster White's commentaar op de vervulling van Christus' voorspelling van de verwoesting van Jeruzalem.

“In de kruisiging van Christus door de Joden lag de verwoesting van Jeruzalem besloten. Het bloed dat op Golgotha werd vergoten, was het gewicht dat hen ten val bracht, tot ondergang voor deze wereld en voor de toekomstige. Zo zal het zijn op de grote laatste dag, wanneer het oordeel zal neerkomen op hen die Gods genade verwerpen. Christus, hun rots der ergernis, zal hun dan verschijnen als een wrekende berg. De heerlijkheid van Zijn aangezicht, die voor de rechtvaardigen leven is, zal voor de goddelozen een verterend vuur zijn. Omdat liefde werd verworpen en genade werd versmaad, zal de zondaar worden vernietigd.”

‘Door middel van vele illustraties en herhaalde waarschuwingen toonde Jezus wat voor de Joden het gevolg zou zijn van de verwerping van de Zoon van God. In deze woorden richtte Hij Zich tot allen in iedere eeuw die weigeren Hem als hun Verlosser aan te nemen. Iedere waarschuwing is voor hen bestemd. De ontwijde tempel, de ongehoorzame zoon, de valse pachters, de verachtelijke bouwlieden, hebben hun tegenbeeld in de ervaring van iedere zondaar. Tenzij hij zich bekeert, zal het oordeel dat zij voorafschaduwden het zijne zijn.’ *The Desire of Ages*, 600.

Wanneer Paulus de overgang van het letterlijke naar het geestelijke aanduidde, geeft hij aan dat deze plaatsvond in de periode van het kruis, en dient te worden opgemerkt dat de verwoesting van Jeruzalem rechtstreeks met het kruis verbonden is. De verwoesting van het letterlijke Jeruzalem, die voor het eerst door het letterlijke Babylon werd voltrokken, werd voor de laatste maal door het letterlijke Rome voltrokken, want Jezus stelt altijd het einde voor met het begin. De vertreding van het heiligdom en van het heil, die begon met de heidense macht van Babylon, eindigde met de heidense macht van Rome.

De geestelijke vertreding van het geestelijke Jeruzalem werd voltrokken door het pauselijke Rome, en beide perioden van vertreding (de letterlijke en de geestelijke) zijn een voorafbeelding van de vertreding van Gods volk door de derde verwoestende macht, die in verband met Rome het

moderne Rome wordt genoemd.

Er zijn drie verwoestende machten die elk Gods volk vervolgen. De draak van het heidendom, gevolgd door het beest uit de zee van het katholicisme, dat op zijn beurt wordt gevolgd door het beest uit de aarde van de Verenigde Staten (de valse profeet). Het heidendom werd vertegenwoordigd door verschillende heidense machten die het letterlijke Israël vertraptten. Het pausdom vertrapte vervolgens gedurende twaalfhonderdzesentwintig jaar, van 538 tot 1798, het geestelijke Israël. De drievoudige unie van de draak, het beest en de valse profeet is het moderne Rome en ook dit vertrapt Gods volk gedurende het „uur” van de crisis van de zondagwet. De drie verwoestende machten van de draak, het beest en de valse profeet worden ook voorgesteld als heidens Rome, pauselijk Rome en modern Rome.

In de termen van Openbaring zeventien is het heidendom de eerste vier koningen, de vijfde koning is het pausdom, en de zesde, zevende en achtste koningen zijn de drievoudige unie van het moderne Rome.

En er zijn zeven koningen: vijf zijn gevallen, en één is er, en de andere is nog niet gekomen; en wanneer hij komt, moet hij een korte tijd blijven. En het beest dat was en niet is, ook hij is de achtste, en is uit de zeven, en gaat ten verderve. Openbaring 17:10, 11.

In de termen van Daniël hoofdstuk twee is het heidendom alle vier koninkrijken, van het letterlijke Babylon tot het letterlijke Rome. Geestelijk Babylon is het pausdom (het hoofd van goud), en de drievoudige vereniging van de draak, het beest en de valse profeet (het moderne Rome) wordt voorgesteld door de drievoudige vereniging van het geestelijke Medo-Perzië, het geestelijke Griekenland en het geestelijke Rome (waarvan de dodelijke wond genezen is).

Toen Jezus verwees naar de „gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet”, duidde Hij daarmee een specifiek „teken” aan dat christenen in elk van de drie gestalten van Rome moeten herkennen. Heidens Rome, pauselijk Rome en modern Rome vervolgen allen Gods volk. Die vervolging wordt profetisch voorgesteld als het vertreden van het heiligdom en het heir. Jezus gaf voor elk van de drie perioden van vervolging een waarschuwing voor de nadering van die vervolging. Wanneer het „teken” van Rome’s gezag binnen het heiligdom werd geplaatst, was de tijd gekomen om uit Jeruzalem te vluchten. Jezus gebruikte Daniël’s uitdrukking „de gruwel der verwoesting” niet als een symbool van een aardse macht, maar als een symbool van het teken dat christenen moesten herkennen.

‘Jezus verkondigde aan de luisterende discipelen de oordelen die over het afvallige Israël zouden komen, en in het bijzonder de vergeldende wraak die over hen zou komen vanwege hun verwerping en kruisiging van de Messias. Onmiskenbare tekenen zouden aan de ontzagwekkende climax voorafgaan. Het gevreesde uur zou plotseling en snel aanbreken. En de Heiland waarschuwde Zijn volgelingen: “Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, zult zien staan in de heilige plaats, — wie het leest, die geve er acht op! — laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen.” Mattheüs 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. Wanneer de afgodische veldtekens van de Romeinen zouden worden opgericht op de heilige grond, die zich enige stadiën buiten de stadsmuren uitstreckte,

dan moesten de volgelingen van Christus veiligheid zoeken in de vlucht. Wanneer het waarschuwend teken zou worden gezien, moesten zij die wilden ontkomen, geen uitstel dulden. In het gehele land van Judea, evenals in Jeruzalem zelf, moest het sein tot de vlucht onmiddellijk worden gehoorzaamd. Wie zich toevallig op het dak bevond, mocht niet naar beneden gaan in zijn huis, zelfs niet om zijn kostbaarste bezittingen te redden. Zij die op de velden of in de wijngaarden werkzaam waren, mochten geen tijd nemen om terug te keren voor het bovenkleed dat zij hadden afgelegd terwijl zij zwoegden in de hitte van de dag. Zij mochten geen ogenblik aarzelen, opdat zij niet in de algemene verwoesting zouden worden meegesleept.’ *The Great Controversy*, 25.

In de passage duidt zuster White de „gruwel der verwoesting” aan als een „ondubbelzinnig teken”, dat werd voorgesteld door de „afgodische veldtekens van de Romeinen”, die zij „op de heilige grond” van het heiligdom oprichtten. Jezus gebruikte de „gruwel der verwoesting” niet om een van beide machten van het heidense of pauselijke Rome voor te stellen, maar als een „teken”. Wanneer het „teken” op de heilige grond van de tempel werd geplaatst, moesten de christenen uit Jeruzalem vluchten, „opdat zij niet betrokken zouden raken bij de algemene verwoesting”. Zuster White gaat later in dezelfde passage nog verder en maakt duidelijk dat de profetie van Christus die de verwoesting aanwees, meer dan één vervulling had.

„De profetie van de Heiland aangaande de bezoeking van oordelen over Jeruzalem zal nog een andere vervulling hebben, waarvan die ontzettende verwoesting slechts een zwakke schaduw was. In het lot van de uitverkoren stad kunnen wij het oordeel aanschouwen van een wereld die Gods barmhartigheid heeft verworpen en Zijn wet met voeten heeft getreden. Duister zijn de verslagen van menselijke ellende waarvan de aarde gedurende haar lange eeuwen van misdaad getuige is geweest. Het hart wordt er ziek van en de geest bezwijkt bij de overdenking ervan. Verschrikkelijk zijn de gevolgen geweest van het verwerpen van het gezag des hemels. Maar in de openbaringen van de toekomst wordt een nog duisterder tafereel voorgesteld. De geschiedenissen van het verleden,—de lange stoet van beroeringen, conflicten en revoluties, de ‘strijd des krijgsmans ... met gedruis, en de klederen in het bloed gewenteld’ (Jesaja 9:4),—wat zijn deze in vergelijking met de verschrikkingen van die dag, wanneer de weerhoudende Geest van God geheel van de goddelozen zal zijn weggenomen, om de uitbarsting van menselijke hartstocht en satanische gramschap niet langer in toom te houden! Dan zal de wereld, als nooit tevoren, de gevolgen van Satans heerschappij aanschouwen.”

“Maar in die dag, evenals ten tijde van Jeruzalems verwoesting, zal Gods volk verlost worden, ieder die onder de levenden geschreven bevonden zal worden. Jesaja 4:3. Christus heeft verklaard dat Hij ten tweede male zal komen om Zijn getrouwen tot Zich te vergaderen: ‘Dan zullen al de stammen der aarde rouw bedrijven, en zij zullen den Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met kracht en grote heerlijkheid. En Hij zal Zijn engelen uitzenden met bazuingeschal, luid klinkende, en zij zullen Zijn uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere.’ Mattheüs 24:30, 31. Dan zullen zij die het evangelie niet gehoorzaam zijn, verteerd worden door de adem van Zijn mond en vernietigd worden door de verschijning van Zijn komst. 2 Thessalonicenzen 2:8. Gelijk Israël van oudsher vernietigen de goddelozen zichzelf; zij vallen door hun ongerechtigheid. Door een leven van zonde hebben zij zich zozeer buiten harmonie met God geplaatst, hun

natuur is door het kwaad zó verdorven geworden, dat de openbaring van Zijn heerlijkheid voor hen een verterend vuur is.”

„Laat de mensen zich ervoor wachten dat zij de les veronachtzamen die hun wordt overgebracht in de woorden van Christus. Zoals Hij Zijn discipelen waarschuwde voor de verwoesting van Jeruzalem en hun een teken gaf van de naderende ondergang, opdat zij konden ontkomen, zo heeft Hij de wereld gewaarschuwd voor de dag van de uiteindelijke verwoesting en haar tekenen van de nadering ervan gegeven, opdat allen die willen, mogen vluchten voor de toekomstige toorn. Jezus verklaart: ‘En er zullen tekenen zijn in de zon, en in de maan, en in de sterren; en op de aarde benauwdheid der volken.’ Lukas 21:25; Matteüs 24:29; Markus 13:24–26; Openbaring 6:12–17. Zij die deze voorboden van Zijn komst aanschouwen, moeten ‘weten dat het nabij is, voor de deur.’ Matteüs 24:33. ‘Waakt dan,’ luiden Zijn vermanende woorden. Markus 13:35. Zij die acht geven op de waarschuwing, zullen niet in duisternis worden gelaten, zodat die dag hen onverwachts zou overvallen. Maar voor hen die niet willen waken, ‘komt de dag des Heeren alzo als een dief in den nacht.’ 1 Thessalonicenzen 5:2–5.” De Grote Strijd, 36, 37.

Toen Zuster White deze woorden schreef, moest de verwoesting van Jeruzalem nog in de toekomst worden vervuld. Het vergeldende oordeel dat aan het einde van de wereld over het moderne Rome (de draak, het beest en de valse profeet) wordt voltrokken, vertegenwoordigt de uiteindelijke val van het geestelijke Babylon, maar het geestelijke Babylon (het pausdom) viel reeds eenmaal in 1798. De verwoesting van Jeruzalem vertegenwoordigt Gods vergeldende oordeel over een afvallige kerk.

De verwoesting van Jeruzalem in de drieënhalve jaar van 66 n.Chr. tot 70 n.Chr. is een voorafbeelding van de verwoesting door Gods vergeldend oordeel aan het einde van de wereld, dat over het moderne Rome (de draak, het beest en de valse profeet) wordt gebracht. De belegering en verwoesting van Jeruzalem, die van 66 n.Chr. tot 70 n.Chr. door het heidendom werd voltrokken, duurde precies drieënhalve jaar.

Het beleg en de verwoesting van het geestelijke Jeruzalem, die door het pausdom werden voltrokken, duurden drieënhalve profetische jaren, van 538 tot 1798. Deze twee illustraties zijn een type van het beleg en de verwoesting van Jeruzalem in het „uur” van de zondagswetercrisis die door het moderne Rome teweeggebracht wordt. De laatste van de drie verwoestingen van Jeruzalem wordt omgekeerd, zoals in het boek Daniël wordt voorgesteld.

Het boek Daniël begint met Babylons verovering en verwoesting van Jeruzalem, en het eindigt met de verwoesting van Babylon en de overwinning van Jeruzalem. In elk van de drie veldslagen werd aan de christenen een teken gegeven dat hun te kennen gaf te vluchten voor de naderende oorlog. In het jaar 66 n.Chr. was dat het moment waarop de legers van het heidense Rome hun standaarden (hun strijdvaandels) op de heilige grond van het heiligdom plaatsten. In het jaar 538 was dat toen de „mens der zonde” werd geopenbaard, zittende in de tempel Gods (de christelijke kerk), en van zichzelf vertonende dat hij God was, toen hij in dat jaar op het Concilie van Orléans een zondagswet uitvaardigde. De handhaving van de zondag is wat het pausdom aanwijst als het bewijs van zijn gezag over de christelijke wereld, want het betoogt (terecht) dat er in Gods Woord geen

steun is voor de zondagse eredienst, en het feit dat zij de zondag als dag van eredienst in het christendom hebben ingesteld, is het bewijs dat het gezag van hun heidense overleveringen en gebruiken boven de Bijbel staat.

In het jaar 538 moesten christenen zich afscheiden van de Roomse Kerk, niet enkel omdat zij niet werkelijk een christelijke kerk was, maar ook omdat het teken van pauselijk gezag was geplaatst op de heilige grond van Gods kerk. Zuster White duidt het scheidingsproces van die geschiedenis aan waarmee de periode begon waarin Gods kerk voor twaalfhonderdzestig jaar naar de woestijn vluchtte.

„Maar er bestaat geen eenheid tussen de Vorst van het licht en de vorst van de duisternis, en er kan geen eenheid bestaan tussen hun volgelingen. Toen christenen erin toestemden zich te verenigen met hen die slechts half uit het heidendom bekeerd waren, betraden zij een weg die hen steeds verder van de waarheid afvoerde. Satan jubelde dat het hem gelukt was zulk een groot aantal van de volgelingen van Christus te misleiden. Vervolgens oefende hij zijn macht des te vollediger over hen uit en bracht hij hen ertoe hen te vervolgen die God trouw bleven. Niemand begreep zo goed hoe het ware christelijke geloof te bestrijden als zij die eens de verdedigers ervan waren geweest; en deze afvallige christenen, die zich verenigden met hun half-heidense metgezellen, richtten hun strijd tegen de meest wezenlijke kenmerken van de leerstellingen van Christus.

„Er was een wanhopige strijd nodig voor hen die getrouw wilden zijn om standvastig weerstand te bieden aan de misleidingen en gruwelen die, vermomd in priesterlijke gewaden, in de kerk werden binnengebracht. De Bijbel werd niet aanvaard als de maatstaf van het geloof. De leer van de godsdienstvrijheid werd ketterij genoemd, en haar voorstanders werden gehaat en in de ban gedaan.

‘Na een langdurig en hevig conflict besloot het getrouwe weinige zich van elke verbintenis met de afvallige kerk los te maken, indien zij nog steeds weigerde zich van valsheid en afgoderij te bevrijden. Zij zagen in dat afscheiding een volstreekte noodzaak was, indien zij het Woord van God wilden gehoorzamen. Zij durfden dwalingen die noodlottig waren voor hun eigen zielen niet te dulden, noch een voorbeeld te geven dat het geloof van hun kinderen en kindskinderen in gevaar zou brengen. Om vrede en eenheid te bewaren, waren zij bereid elke concessie te doen die verenigbaar was met trouw aan God; maar zij voelden dat zelfs vrede te duur gekocht zou zijn ten koste van beginsel. Indien eenheid slechts kon worden verkregen door een compromis van waarheid en gerechtigheid, laat er dan verschil zijn, en zelfs oorlog.’ The Great Controversy, 45.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.

„De eeuwigheid strekt zich vóór ons uit. Het gordijn staat op het punt te worden opgeheven. Wij die deze plechtige, verantwoordelijke positie innemen, wat doen wij, waarover denken wij, dat wij vasthouden aan onze zelfzuchtige liefde voor gemak, terwijl zielen rondom ons verloren gaan? Zijn onze harten volkomen ongevoelig geworden? Kunnen wij niet voelen of begrijpen dat wij een werk te verrichten hebben tot behoud van anderen? Broeders, behoort u tot de klasse die, hoewel zij ogen heeft, niet ziet, en hoewel zij oren heeft, niet hoort? Heeft

God u tevergeefs kennis van Zijn wil gegeven? Heeft Hij u tevergeefs waarschuwing op waarschuwing gezonden? Gelooft u de verklaringen van de eeuwige waarheid aangaande hetgeen over de aarde zal komen, gelooft u dat Gods oordelen boven het volk hangen, en kunt u dan nog steeds rustig neerzitten, traag, onverschillig, genotzuchtig?“

„Het is nu geen tijd voor Gods volk om hun genegenheden te vestigen of hun schat op te leggen in de wereld. De tijd is niet ver meer verwijderd, wanneer wij, evenals de vroege discipelen, genoodzaakt zullen zijn een toevlucht te zoeken in verlaten en eenzame plaatsen. Zoals de belegering van Jeruzalem door de Romeinse legers het teken tot vlucht was voor de christenen in Judea, zo zal het zich toe-eigenen van macht door onze natie in het decreet dat de pauselijke sabbat afdwingt, voor ons een waarschuwing zijn. Dan zal het tijd zijn de grote steden te verlaten, als voorbereiding op het verlaten van de kleinere voor afgelegen woningen op eenzame plaatsen in de bergen. En nu zouden wij, in plaats van hier kostbare woningen te zoeken, ons moeten voorbereiden om te verhuizen naar een beter land, namelijk een hemels. In plaats van onze middelen te besteden aan zelfbevrediging, zouden wij moeten leren zuinig te zijn. Elk talent dat door God is toevertrouwd, behoort tot Zijn heerlijkheid te worden gebruikt in het geven van de waarschuwing aan de wereld. God heeft een werk voor Zijn medewerkers te doen in de steden. Onze zendingen moeten worden ondersteund; nieuwe zendingen moeten worden geopend. Om dit werk met goed gevolg voort te zetten, zal geen geringe uitgave vereist zijn. Er zijn huizen van aanbidding nodig, waarheen de mensen kunnen worden uitgenodigd om de waarheden voor deze tijd te horen. Juist met dit doel heeft God een kapitaal aan Zijn rentmeesters toevertrouwd. Laat uw bezit niet vastgelegd zijn in wereldse ondernemingen, zodat dit werk gehinderd wordt. Zorg dat uw middelen daar zijn waar u erover kunt beschikken tot nut van de zaak van God. Zend uw schatten voor u uit naar de hemel.”

Testimonies, deel 5, 464.